

LBRIS

We know
books

AXIE OH

XOXO

Traducere din limba engleză și note de
IRIS-MANUELA ANGHEL

EPICA

București • 2021

Jay's Karaoke se află într-un mall din Cartierul Coreean, între un magazin Boba Land și Salonul de Coafură al lui Sookie.

Ușa salonului se deschide larg când trec prin fața lui.

— Bună, Jenny-*yab*¹! îmi strigă Sookie Kim, coafeză și totodată patroana salonului. Nu ne saluți?

Stă în prag. Ține într-o mână o sacoșă de plastic, iar în cealaltă, o placă de îndreptat părul.

— Bună ziua, doamnă Kim!

Îmi întind gâtul și arunc o privire înăuntru. Trei femei de vârstă mijlocie stau una lângă alta, cu capetele sub uscătoare de păr, și se uită la o telenovelă coreeană difuzată la televizorul montat pe perete.

— Bună ziua, doamnă Lim, doamnă Chang și doamnă Sutjiawan!

— Bună, Jenny! mă salută ele într-un glas.

Doamnele îmi fac cu mâna, pe urmă își îndreaptă din nou atenția spre protagoniștii serialului, care tocmai se pregătesc pentru

¹ În coreeană, particula *yab*, alăturată unui prenume, se folosește pentru adresarea unei persoane de vârstă mai mică decât vorbitorul sau cu un statut social perceput drept inferior.

un sărut. Cei doi își unesc pasional buzele, pe fundalul unei melodii emoționante.

— Când genericul începe să se deruleze pe ecran, spectatoarele se sprijină de spătarele scaunelor și oftează visătoare.

— Asta a fost tot? se indignează doamna Sutjiawan, aruncând un papuc de casă spre televizor.

— Uite, Jenny! îmi spune doamna Kim. Astea sunt pentru tine și mama ta.

Îmi întinde sacoșa pe care am observat-o adineauri. Conține ceva de mâncare înfășurat într-o pungă H Mart, strâns înnodată.

— Mulțumesc, doamnă Kim!

Îmi aranjez pe umăr toartele sacoșei de pânză și fac o plecăciune.

— Mama ta lucrează prea mult, declară doamna Kim. Ar trebui să stea mai mult pe-acasă și să se ocupe de fiica ei.

Sunt convinsă că mama lucrează la birou tot atât de mult precum doamna Kim lucrează în salonul ei, dar sunt suficient de prudentă încât să n-o spun cu glas tare. Prefer să mă port ca o adolescentă respectuoasă și să zâmbesc politicos. Se pare că strategia mea dă roade, căci doamna Kim mă privește cu mai multă bunăvoință.

— Probabil că mama ta e tare mândră de tine, Jenny. Ești o elevă atât de bună! Și ai un talent innăscut la muzică! Îi tot zic lui Eunice că marile școli de muzică acceptă numai studenți de excepție, dar nu mă ascultă.

— Sookie-ssi!¹ o cheamă una dintre cliente.

— Vin imediat! îi strigă ea.

Intră în salon, iar eu îmi văd de drum.

Încă de când eu și Eunice — fiica doamnei Kim — am început să participăm la aceleași concursuri de muzică clasică, mama ei ne compară deseori. Date fiind complimentele pe care mi le

¹ În coreeană, particula *ssi*, alăturată unui prenume, se folosește în adresarea politicoasă către o persoană de rang/statut aproximativ egal cu cel al vorbitorului.

face mereu, nici nu vreau să mă gândesc ce vorbe aude Eunice din partea ei. În ultimul timp, n-am mai văzut-o pe la concursuri. N-a participat nici la cel de sâmbăta trecută. Chiar acum, biletul primit de la comisia de evaluare a aceluia concurs îmi „arde” buzunarul. Dacă doamna Kim ar citi comentariile membrilor comisiei cu privire la interpretarea mea, nu s-ar mai grăbi să-mi aducă atâtea laude.

Clopoțelul care atârnă deasupra ușii de la intrarea în Jay's Karaoke îmi anunță sosirea.

Prin perdeaua ce desparte barul de bucătărie se aude vocea unchiului Jay:

— Vin imediat!

Ocolind tejgheaua, îmi las sacoșa pe podea și deschid minibarul și pun înăuntru, printre sticlele de *soju*¹, caserola cu mâncare oferită de doamna Kim.

Cu șapte ani în urmă, tata și unchiul Jay au cumpărat localul asta, ca să-și împlinească un vis din copilăria lor: înființarea unui bar de karaoke.

Unchiul Jay nu-mi este rudă de sânge, dar el și tata s-au avut ca frații. După moartea tatei, unchiul Jay a întrebat-o pe mama dacă e de acord să lucrez la bar, după școală. La început, mama s-a împotrivit. Se temea că nu voi mai avea timp pentru teme, fiindcă sunt ocupată cu școala și cu orele de muzică, dar s-a îmbunătățit în cele din urmă, când unchiul Jay i-a spus că pot să-mi fac temele în bar. În plus, am crescut aici. Parcă-l și văd pe tata așezat la tejghea, râzând cu unchiul Jay, în timp ce dă un pahar pe gât.

Ani de-a rândul, mama nu m-a lăsat să pun piciorul în barul de karaoke — se temea că îmi va trezi amintiri dureroase —, dar până acum am avut parte numai de experiențe distractive și de clipe frumoase.

¹ Băutură alcoolică, tradițională în Coreea.

Șterg tejgheaua, apoi mă apuc de șters mesele înalte. Nu sunt mulți clienți în bar, dar o parte dintre sălile de karaoke sunt ocupate.

Unchiul Jay se ivește în prag, cu două farfurii de plastic în mâini.

— Bună, Jenny! Bănuiam că tu ești. Am pregătit *bulgogi* taco¹. Ți-e foame?

— Sunt lihnită.

Mă așez pe un scaun de bar. Unchiul îmi pune în față o farfurie: taco cu *bulgogi* în sos marinat, cu salată verde, roșii, brânză și *kimchi*. În timp ce adulmec aromele mâncării, unchiul Jay deschide televizorul de deasupra barului și verifică titlurile filmelor care stau să înceapă.

E ritualul nostru. De obicei, clienții apar abia spre seară, așa că eu și unchiul ne petrecem timpul mâncând și uitându-ne la filme, în special la filme asiatice cu gangsteri.

— Am găsit! zice unchiul Jay.

A ales un film clasic. *The Man From Nowhere*, cunoscut și cu numele *Ajeoss²*. Este un thriller despre un fost polițist blazat care pornește într-o misiune de salvare a unei tinere răpitate. E un soi de *Taken* coreean, dar mult mai bun, pentru că-l are ca protagonist pe Won Bin. Iar în interpretarea lui Won Bin, devine mult mai atrăgător.

În timp ce mâncăm, discutăm despre credibilitatea faptului că Won Bin, care are doar treizeci și trei de ani, joacă rolul unui polițist de vârstă mijlocie. Când clienții încep să apară, unchiul dă sonorul mai încet și îi conduce în sălile de karaoke. Eu urmăresc monitorul care ne anunță de fiecare dată când un client ne cheamă în sălile de karaoke, ca să dea o comandă. Eu le aduc mâncarea, iar unchiul Jay le pregătește băuturile.

¹ Taco coreean cu carne de vită.

² Cuvântul poate avea mai multe traduceri: „unchi”, „bărbat de vârstă mijlocie”, „domn”.

Pe la nouă seara, jumătate dintre săli sunt pline, iar filmul s-a terminat. Acum din boxe răsună muzică K-pop¹. În fiecare lună, unchiul Jay găsește pe YouTube primele o sută cele mai vizionate videoclipuri muzicale și difuzează melodiile prin sistemul audio-video din bar. Pe ecran, un grup de fete în costume colorate execută o coregrafie complicată, perfect sincronizate cu muzica electro-pop.

Spre deosebire de colegii mei de școală, nu m-am simțit niciodată atrasă de genul K-pop sau de muzica pop în general. Din *playlist*-ul meu fac parte Bach, Haydn și Yo-Yo Ma².

— Săptămâna asta ai participat la un concurs important, nu? mă întreabă unchiul Jay, în vreme ce șterge un pahar.

Îi zâmbesc cu amărăciune. Simt un nod în gât.

— Da. Sâmbătă. Am primit rezultatul azi-dimineață.

— Serios? Și cum te-ai descurcat?

— Am câștigat.

— Serios? Bravo, fetițo! exclamă el. Nepoata mea e o campioană! se laudă el, adresându-i-se unui cuplu așezat la bar.

Uimiți, cei doi ridică privirile din farfurii.

— Mda...

— Ce-ai pățit? mă întreabă unchiul, lăsând deoparte paharul. Ceva te supără.

Scot din buzunar hârtia mototolită.

— Uite comentariile comisiei! Se presupune că sugestiile lor ar trebui să mă ajute să-mi îmbunătățesc interpretarea.

Cât timp unchiul Jay citește biletul, în minte mi se derulează cuvintele pe care deja le știu pe de rost.

Deși Jenny este o violoncelistă talentată, care stăpânește toate elementele tehnice ale muzicii, nu are scânteia care ar transforma-o dintr-o artistă bine pregătită într-una extraordinară.

¹ Gen muzical originar din Coreea de Sud, ce îmbină mai multe stiluri muzicale: rock, jazz, gospel, hip-hop, R&B, reggae, electronică, folk, clasică.

² Renumit violoncelist american de origine chineză.

Anul viitor, sute de violonceliști de vârsta mea se vor înscrie la cele mai prestigioase școli de muzică din țară. Ca să fii admis la una dintre marile academii de muzică, nu e suficient să fii perfect. Trebuie să fii extraordinar.

— Păi, au scris că ești „talentată” și „bine pregătită”, declară unchiul Jay, dându-mi biletul înapoi. Nu ți se pare că sună foarte bine?

— Poate n-ai observat că m-au numit — mai mult sau mai puțin — un roboțel fără suflet.

— Îmi dau seama că ești dezamăgită, zice el, pe un ton compătimitor. Dar sunt doar niște opinii critice.

Încerc să-mi exprim frustrarea în cuvinte:

— Nu sunt *doar* niște opinii critice. Problema e că n-am ce să îmbunătățesc. În muzică, emoțiile sunt exprimate prin registru și dinamică. Eu le stăpânesc la perfecție pe amândouă. Și totuși se pare că-mi lipsește „scânteia”.

Unchiul Jay mă privește pieziș.

— Poate că încă n-ai găsit scânteia care aprinde focul unei pasiuni și te face să-ți urmezi visul, îmi spune el, cu un oftat. Ca visul meu și al tatălui tău, care ne-a împins să deschidem un bar de karaoke, în ciuda faptului că toată lumea ne-a spus c-o să fie o risipă de bani. Chiar și mama ta era de aceeași părere. Dar, știind că ea a crescut săracă, nu pot s-o învinovățesc. Știam amândoi că o să fie greu și că s-ar putea să nu reușim, dar tot am încercat să ne împlinim visul. Asta ne doriserăm mereu.

— Dar ce legătură are visul tău și al tatei cu faptul că trebuie să dau pe spate școlile de muzică?

— O să-ți explic. În filmul pe care l-am văzut mai devreme, personajul interpretat de Won Bin are o replică interesantă: „Cei care trăiesc pentru ziua de mâine ar trebui să se teamă de cei care trăiesc pentru ziua de azi”. Știi ce înseamnă asta?

— Nu, dar sunt convinsă c-o să mă lămurești.

— Oamenii care trăiesc pentru ziua de mâine nu-și asumă riscuri. Se tem de consecințe. Însă cei care trăiesc pentru ziua de azi n-au nimic de pierdut, așa că se implică, se luptă. Nu-ți mai face atâtea griji în privința viitorului, a școlii de muzică, a lucrurilor care s-ar putea întâmpla la un moment dat! Bucură-te mai mult de viață! Încearcă să trăiești experiențe noi și să-ți faci prieteni! Te asigur c-o să duci viața pe care ți-o dorești dacă înveți să te bucuri de clipa prezentă.

Clopoțelul de deasupra ușii anunță sosirea unor clienți.

— Bine ați venit! le strigă unchiul.

Se duce să-i întâmpine, lăsându-mă să meditez la ceea ce mi-a spus.

Îmi trece prin cap să-i scriu mamei un mesaj ca s-o întreb ce părere are, însă știu ce mi-ar răspunde: ar trebui să exersez mai mult și să iau lecții suplimentare, cu Eunbi. Și că n-ar trebui să-l ascult pe unchiul Jay. În vreme ce el pledează să-mi urmez visurile și să mă bucur de prezent, mama e mult mai practică. E de părere că pot avea o carieră de succes ca violoncelistă numai dacă muncesc pe brânci și mă concentrez din răspuțeri asupra acestui țel. Din punctul de vedere al mamei, orice altă preocupare reprezintă doar o abatere de la drumul meu.

Deși chiar am muncit *pe brânci* — iar doamna Kim și Eunice o știu prea bine —, tot am fost criticată de comisie.

Poate că unchiul Jay are dreptate.

După ce și-a întâmpinat clienții, unchiul se întoarce la mine și își continuă ideea.

— Nu-ți mai face griji, puștoaico! O să te descurci. Poate n-ar fi rău să pleci acasă mai devreme și să te odihnești puțin. În curând, o să vină și Bomi.

Bomi e o studentă ursuză. Studiază la UCLA¹ și lucrează aici, în tura de noapte.

¹ University of California, Los Angeles.

— Înainte să pleci, verifică, te rog, ce se întâmplă în camera 8! Timpul s-a scurs, dar clienții n-au plecat încă.

Încuviințez cu un oftat.

Străbat holul, fără tragere de inimă. Discuțiile în contradictoriu cu clienții sunt cea mai neplăcută sarcină. Oare de ce nu citesc oamenii regulamentul barului?

În majoritatea barurilor de karaoke din Statele Unite ale Americii, clienții sunt taxați la sfârșit — de obicei, cu ora — și tot ei trebuie să țină evidența timpului pe care l-au petrecut în sala de karaoke. Însă unchiul Jay a adoptat regulamentul practicat în Coreea: își taxează clienții în avans, pentru o anumită perioadă înregistrată de ceasul de pe ecranul sistemului de karaoke. În acest fel, clienții nu sunt suprataxați. Dacă vor să se distreze mai mult, pot „cumpăra” timp suplimentar. Mama spune des că unchiul Jay nu se pricepe la afaceri.

Ușa camerei 8 e închisă. Niciun sunet nu răzbate dinăuntru. Bat o dată la ușă, apoi o deschid.

E camera VIP, cea mai mare din bar. Aici încap douăzeci de oameni.

Descopăr că înăuntru e o singură persoană. Un băiat, cam de vârsta mea, stă într-un colț, cu spatele rezemat de perete și cu ochii închiși.

Pe masa lungă nu văd resturi de mâncare sau pahare cu băutură. Dacă a închiriat sala de unul singur, probabil că e bogat. Hainele lui par scumpe. Cămașa de mătase i se mulează pe umeri și pantalonii negri, dintr-o țesătură fină, îi pun în valoare picioarele lungi. Are mâna stângă în ghips. La încheietura dreaptă poartă un Rolex strălucitor.

Ridic privirea spre fața lui și constat cu uimire că a deschis ochii. Aștept să-mi spună ceva, dar rămâne tăcut. Îmi dreg glasul și îl anunț:

— A expirat timpul. Dacă vrei să mai stai, te costă cincizeci de dolari ora. Dacă nu, va trebui să pleci.

Replica mea a sunat mai nepolitic decât am vrut. Dau vina pe comisia de evaluare pentru dispoziția mea proastă.

Tăcerea se adâncește. Globul disco din tavan proiectează lumini pe pereți.

Poate că nu vorbește engleza. S-ar putea să fie coreean, fiindcă n-ai să vezi niciun adolescent american îmbrăcat cu atâta bun-gust.

Îi vorbesc din nou, de data asta în coreeană:

— *Shigan Jinaseyo. Nagaseyo.*

În traducere motamo: *A expirat timpul. Pleacă!* Dar am folosit formule de politețe, deci, cel puțin la nivel teoretic, am fost respectuoasă.

— Te-am auzit de prima dată, îmi răspunde în engleză băiatul.

Vorbește cu glas domol și blând. Are un accent vag, ce împrumută cuvintelor lui o tonalitate caldă.

Mă îmbujorez.

— Și atunci, de ce n-ai spus nimic?

— Încercam să-mi dau seama dacă e cazul să mă simt jignit.

Îi arăt lista laminată de pe masă. Conține titlurile tuturor melodiilor disponibile în sistemul audio de karaoke, enumerate după titlu.

— Regulamentul e scris pe coperta listei. Regula e că, dacă ai depășit cu un sfert de oră timpul „cumpărat”, trebuie să pleci imediat.

— Nu mai am bani, îmi răspunde el, dând din umeri.

— Mă îndoiesc.

Mă uit la mocasinii lui, marca Gucci.

— Nu sunt ai mei, se justifică băiatul.

— I-ai furat?

— S-ar putea spune și așa.

Nu cred că minte. Dat fiind că nu l-am văzut intrând în bar, înseamnă că e aici de cel puțin două ore. Singur. Cine ar petrece

timp aici, de unul singur, dacă nu vrea să se ascundă? Pentru că tocmai am văzut *Ajeossi*, poate că mintea mea trage concluzii pripite.

Mai fac un pas către el. Băiatul se desprinde de perete.

Îi vorbesc încet:

— Ai... Ai nevoie de ajutor?

În filme, personajele de vârsta mea nu intră niciodată de bună-voie într-o bandă de infractori.

— Mi-ar prinde bine cincizeci de dolari, îmi răspunde el.

— Vreau să știu dacă ai neazuri. Faci parte dintr-o... bandă?

Pentru o secundă, pare uluit. Cască ochii la mine, apoi înțelege la ce mă refer și privirea lui coboară în podea.

— Ai ghicit.

— Cred că ai vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani. În Statele Unite avem legi care îi protejează pe minori. Dacă ai nevoie de ajutor, trebuie doar să ceri.

Poate că banda aia îl are la mână; îl șantajază cu siguranța vreunui frate sau a vreunui prieten.

— Dacă te-aș ruga să mă salvezi, ai face-o? mă întrebă încet, după o scurtă șovăială.

Simt cum în inima mea se cască un gol.

— Aș încerca.

Ridică ochii spre mine, iar eu rămân fără suflare. Nu-i corect ca un om să fie atât de... frumos. Are o piele fără cusur. Ochi negri, păr mătăsos și buze roșii, pline.

Capul lui se apleacă spre podea, apoi umerii încep să-i tresalte. Plânge?

Când mă apropii de el, văd că...

Râde.

Ce ticălos! Și eu care îmi făceam *griji* pentru el!

Ies valvârtej pe ușă.

În vestibul, mă intersectez cu unchiul Jay. Când îmi vede expresia, oftează.

— Nu vrea să plece, așa-i? Lasă, nu-ți face griji! Mă ocup eu.

Dă să vină spre mine, dar îl opresc:

— Așteaptă! Mă descurc singură.

Cuvintele lui de mai devreme îmi răsună în minte: *Bucură-te mai mult de viață!*

Când intru din nou în camera 8, băiatul stă în același colț ca mai înainte.

— Uite cum facem! îi spun eu. Am „cumpărat” pentru tine încă douăzeci de minute.

— Ce frumos din partea ta! îmi răspunde, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu e un cadou. Te provoc la un duel muzical!

Băiatul mă privește inexpressiv.

— Hai să-ți arăt!

Mă așez pe scaunul de alături și, luând telecomanda sistemului de karaoke, apăs pe butonul „Evaluare”. Îi explic:

— După ce terminăm de cântat, aparatul ne va evalua interpretarea. Dacă o să câștigi, îți fac cadou încă o oră de karaoke. Dacă pierzi, va trebui să pleci.

Sunt puțin uimită de gestul meu. N-aș fi crezut niciodată că am curajul de a lansa o provocare unui băiat străin, de vârsta mea, probabil cea mai arătoasă persoană pe care am văzut-o vreodată. Dar, după ce am primit comentariile comisiei de evaluare a concursului muzical, m-am hotărât să schimb ceva în viața mea.

Poate că unchiul Jay are dreptate. Poate că să ies din zona mea de confort va aduce o schimbare în bine.

Îmi mușc buza de jos. Băiatul se gândește la propunerea mea.
— De acord! se invoiește el, lovind cu mâna teafără lista de piese. Accept! Dar n-o să-ți fie ușor. Cânt destul de bine.

Judecând după zâmbetul lui de superioritate, îmi dau seama că deja se vede câștigător. Habar n-are însă că, deși nu cânt excepțional, aparatul evaluează urechea muzicală; iar urechea mea muzicală e impecabilă.

Împinge spre mine lista de melodii.

— N-am nevoie de ea, îi spun.

Iau telecomanda. Găsesc melodia pe care o caut. Pornesc negativul melodiei *I Will Survive*, a Gloriei Gaynor. Cu microfonul în mână, mă ridic și încep să cânt. Am ales acest cântec datorită ritmului alert. N-am timp nici să stau pe gânduri, nici să-mi pun la îndoială talentul artistic. Nici măcar versurile dureroase nu-mi stârnesc emoții.

Când ajung la final, aparatul îmi evaluează interpretarea cu 95 de puncte.

Băiatul bate darabana în masă, cu degetele mâinii zdravene.

— Ai fost... uluitoare.

Abia îmi trag suflul. Sunt roșie toată la față.

— Mai avem doar opt minute. Hai, grăbește-te! Alege un cântec!

— Alege tu în locul meu! îmi propune el.

— Ești sigur? îl întreb, luând catalogul. O să regreti.

Nu văd multe melodii americane. În schimb, titlurile pieselor coreene se întind pe două pagini. Citesc cu glas tare numele artiștilor.

— XOXO? Ce nume-i ăsta? îl întreb.

Pufnesc în răs.

— Mai avem șapte minute, mă anunță el, încruntat.

— Vrei un cântec în engleză sau în coreeană?

— Nu contează.

— Suntem într-un bar de karaoke. Ai putea să cânti o piesă în coreeană. Dar nu cunosc multe melodii coreene.

— Serios? se miră el. Nici măcar imnul național al Coreei de Sud?

Sunt cât pe ce să-i dau un răspuns sarcastic, dar ceva mă face să ezit.

— Știu o melodie...

— Cum se numește?

Încep să fredonez melodia. N-am mai auzit-o de mult.

— Nu-i știu titlul. Îmi pare rău, adaug stânjenită.

— *Gohae*.

— Poftim?

— *Confesiune*. Așa se numește piesa. E cunoscută.

Mă zgâiesc la el. Nu-mi vine să cred că a recunoscut-o după doar câteva acorduri!

— Era una dintre piesele preferate ale tatei, zic eu.

— La fel și în cazul meu.

Sunt nedumerită.

— Era piesa ta preferată?

— A tatei.

Se așterne o clipă de tăcere. Vorbește despre tatăl lui de parcă ar fi mort.

Ia telecomanda și răsfoiește lista de artiști. Găsește melodia dorită.

Auzind acordurile de început ale piesei, simt un nod în gât. Țasta e cântecul. Îi recunosc linia melodică, presărată cu acorduri emoționante de claviatură. Când băiatul începe să cânte, rămân fără suflare.

N-am ascultat niciodată versurile cu atenție. Însă acum mă învăluie ca niște falduri de mătase. E vorba despre curajul de a iubi pe cineva, deși o lume întreagă îți este potrivnică.

Băiatul nu cântă perfect — uneori, nici nu atinge registrul corect —, dar glasul lui insuflă cuvintelor o vulnerabilitate aparte.

Gândul mă poartă în urmă cu cinci ani, când stăteam pe patul de spital al tatei. Mă așezasem turcește. Jucam cărți cu tata, învăluți în acordurile piesei *Gohae*. Și râdeam amândoi atât de tare, că ne-au dat lacrimile. *Sunt atât de fericită*, îmi spuneam în gând. *Aș da orice să opresc timpul în loc!*

Dar nimic nu durează la nesfârșit.

Melodia se încheie. Pe ecran apare punctajul: 86.

Aparatul ne anunță că timpul a expirat. Băiatul se ridică și își potrivește brațul în ghips. Mă ridic și eu.

— Îți mulțumesc, îmi spune el, făcând o plecăciune.

Vreau să-i spun că el ar fi trebuit să câștige duelul nostru, că orice juriu din lume ar considera că interpretarea lui a fost mai bună decât a mea. La urma urmei, un artist adevărat nu doar interpretează un cântec, ci îți stârnește emoții. Iar faptul că el mi-a trezit amintiri atât de dureroase demonstrează că băiatul ăsta are scânteia care mie îmi lipsește. Aș vrea să-l întreb de unde izvorăște și cum a găsit-o.

Dar nu spun nimic. Pleacă în tăcere, închizând ușa în urma lui.